

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **I. C.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 33, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2021, č. j. 2 Az 47/2020-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2020, č. j. OAM-488/ZA-ZA12-VL13-2020; tímto rozhodnutím žalovaný stěžovateloivu žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Dne 30. 7. 2020 stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Při pohovoru uvedl, že byl v Moldavsku po dobu jednoho roku držen ve vazbě v souvislosti s trestním stíháním za trestný čin spočívající v krádežích v domech a bytech, kterého se však nedopustil. Po roce byl z vazby propuštěn, neboť se orgánům činným v trestním řízení nepodařilo nashromáždit dostatek důkazů svědčících o jeho vině. Po stěžovatelově propuštění si měla moldavská prokurátorka říct o úplatek 100 000 EUR za to, že změní jeho statut ze spolupachatele na svědka; stěžovatel jej však zaplatit odmítl. Později skupina několika osob včetně muže, který se dopustil daného trestného činu, přesvědčovala stěžovatele, aby se k tomuto činu přiznal. Když odmítl, začali jej bít a zlomili mu ruku – v žalobě pak uvedl, že k napadení přijela přivolaná policie a útočníky z místa vykávala. Stěžovatel o týden později přišel incident ohlásit na policii. Policisté mu však sdělili, že to nemá cenu, protože lidé, kteří jej napadli, s nimi spolupracují (podle žaloby pak měli policisté stěžovateli říct, ať „*si to vyřídí sami mezi sebou*“). Proti postupu policistů ani proti jednání prokurátorky se stěžovatel žádným způsobem nebránil, protože

by se podle jeho slov nic nevyřešilo, neboť je v Moldavsku vše propojené. V České republice chce zůstat, protože zde žije jeho přítelkyně a jejich dcera. Do země původu se vrátit nehodlá kvůli obavám, že by byl neprávem odsouzen a uvězněn nebo by se mu mstily osoby, které jej dříve napadly. Z Moldavska po propuštění z vazby dvakrát bez problémů vycestoval. V ČR pobýval s výjimkou zhruba tří měsíců od května roku 2018.

[3] Žalovaný konstatoval, že důvodem žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je snaha o zajištění legálního pobytu v České republice, dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal, že Moldavsko v jeho případě nelze považovat za bezpečnou zemi původu, a proto vydal výše uvedené rozhodnutí. Proti tomu stěžovatel brojil žalobou u městského soudu, v níž namítal, že jsou v jeho případě dány důvody k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, přičemž důvody sdělil svou věrohodnou výpověď žalovanému. Upozornil, že je v Moldavsku vysoká míra korupce, což potvrzují i informace shromážděné žalovaným. Nesouhlasil ani se závěry žalovaného, že jeho výpověď nebyla věrohodná a že v řízení neunesl důkazní břemeno. Dále stěžovatel namítal, že se žalovaný nikterak nezabýval přiměřeností zásahu do stěžovatelova práva na rodinný a soukromý život.

[4] V napadeném rozsudku městský soud konstatoval, že v případě, že žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země původu, nezkoumají se důvody pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale pouze se posuzuje, zda daná země splňuje podmínky definice bezpečné země původu i v případě žadatele. Stěžovatel žádným způsobem neprokazoval, že v jeho případě nelze Moldavsko mít za bezpečnou zemi původu. Své problémy stěžovatel v Moldavsku vůbec neřešil, jen uvedl, že by to nemělo cenu, protože je u nich všechno propojené. Městský soud nemohl přehlédnout, že stěžovatel v České republice pobýval už dva roky před podáním žádosti, a výslovně uvedl, že chce být v České republice, protože zde hodlá žít jeho přítelkyně. Žalovaný podle městského soudu stěžovatelův příběh nezpochybňoval, ale pouze dospěl k závěru, že v něm nejsou žádné mimořádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že Moldavsko v jeho případě nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Městský soud tedy uzavřel, že stěžovatel stran výjimečnosti své situace nic neprokázal a jeho argumenty týkající se korupce v Moldavsku jsou zcela obecné a ničím nepodložené. Moldavsko tedy v jeho případě bylo možno považovat za bezpečnou zemi původu, a žalovaný nepochybil, když stěžovatelovu žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Za takové situace se ani neměl důvod zabývat stěžovatelovou rodinnou situací, neboť ta se v případě postupu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu s ohledem na § 16 odst. 3 téhož zákona neposuzuje. Městský soud tedy podanou žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nesouhlasil s městským soudem, že lze v jeho případě považovat Moldavsko za bezpečnou zemi původu. Hrozí mu zde trest odnětí svobody až na 17 let za trestný čin, který nespáchal; stěžovatel též popsal své incidenty s prokurátorkou a policií. Tyto skutečnosti nelze překonat prostým odkazem na to, že Česká republika považuje Moldavsko za bezpečnou zemi původu. Stěžovatel předložil důkazy, které měl k dispozici, a jeho příběhu přidává na hodnověrnosti i zpráva o zemi původu založená ve spise, z níž vyplývá, že má

pokračování

Moldavsko zásadní nedostatky zejména v soudnictví. Se závěrem o nevěrohodnosti své výpovědi stěžovatel nesouhlasil a vymezil se i vůči tomu, že při zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu není nutno posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života; v tomto směru městskému soudu vytkl, že se vůbec nezabýval nejlepším zájmem dítěte – stěžovatelovy dcery.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Stěžovatel podle něj podal žádost za účelem legalizace pobytu, k čemuž mezinárodní ochrana neslouží. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neprokázal, že by v jeho případě nebylo možno považovat Moldavsko za bezpečnou zemi původu, jsou jeho námitky nepřipadné.

[7] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[8] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[9] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost predestinuje k rozhodnutí otázky Moldavska jako bezpečné země původu a nutnosti posuzovat přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žadatele, potažmo zvažovat nejlepší zájem dítěte, při zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Uvedené otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak městský soud posoudil případ stěžovatele v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu platí: *„Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“*

[12] Podle § 2 bod 15 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců považuje Česká republika Moldavsko za bezpečnou zemi původu s výjimkou Podněstří. Z obsahu spisu je zřejmé, že stěžovatel nepochází z oblasti Podněstří, tuto skutečnost ostatně ani nezpochybňuje.

[13] Oproti jiným azylovým řízením je u řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu zdůrazněno důkazní břemeno žadatelů. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Shodný závěr Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS: *„Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2 zákona o azylu]. Judikatura je v tomto ohledu konstantní; srov. například v usnesení NSS ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020-32, zdejší soud vyslovil, že „pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země, u které se předpokládá, že neporušuje práva vlastních občanů a dodržuje mezinárodní závazky, leží hlavní odpovědnost na prokázání opaku právě na žadateli (...). Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.“*

[14] V posuzovaném případě se stěžovatel obává, že mu bude uložen trest odnětí svobody za trestný čin, který nespáchal, resp. že se mu budou mstít osoby, které jej napadly, za to, že se je pokusil nahlásit moldavské policii. Závažnost svého příběhu se snaží stěžovatel podpořit tím, že ho prokurátorka požádala o úplatek, a rovněž tím, že mu policisté odmítli poskytnout ochranu.

[15] Z dokumentu *„Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu“* založeného ve spise žalovaného vyplývá, že v této zemi nelze zcela vyloučit případy pronásledování spadající do kategorie nepřiměřeného nebo diskriminačního trestního stíhání nebo trestání, to se však týká *„ve velké míře především politických oponentů, jejich obhájců, ochránců lidských práv nebo aktivistů občanské společnosti“*; v kontextu soudnictví dokument upozorňuje též na korupční praktiky, politické tlaky na soudní sektor a možnost absence řádného procesu. Ze stěžovatelových tvrzení nevyplývá, že by spadl do některé z citovaných kategorií, resp. že by jeho trestní stíhání mělo jakýkoliv politický podtext – to ovšem samo o sobě neznamená, že by stěžovatelovým tvrzením ohledně požadovaného úplatku ze strany moldavské prokurátorky, jeho napadení a následné nečinnosti policie nebylo možno uvěřit (ostatně žalovaný z těchto tvrzení vycházel a v základu skutečně stěžovatelův příběh nezpochybňoval, jak již uvedl městský soud).

pokračování

[16] V posuzované věci je ovšem zásadní, že se stěžovatel ve věci úplatku a nečinnosti policie ani nepokusil řešit situaci pomocí vnitrostátních prostředků ochrany. Jak zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Azs 195/2006-149, i v bezpečné zemi původu „*může docházet k jednotlivým excesům, nicméně lze se prostřednictvím správních, soudních či jiných orgánů domáhat nápravy proti nezákonnému zásahu.*“ Za excesy lze zajisté považovat, že si moldavská prokurátorka řekla o úplatek či že policisté odmítli řešit stěžovatelovo přepadení, stěžovatel se však proti těmto excesům nijak nebránil toliko s odkazem na svou nedůvěru v moldavské státní orgány. Pouhá nedůvěra ve funkčnost orgánů poskytujících ochranu však nepostačuje jako relevantní důvod, pro který by žadatel o mezinárodní ochranu nemusel primárně využít prostředků vnitrostátní ochrany (obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004-37).

[17] V případě bezpečných zemí původu platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany, neboť dostupnost vnitrostátních prostředků ochrany je jednou z podmínek nezbytných k zařazení státu na seznam bezpečných zemí původu (v podrobnostech viz výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 195/2006-149 či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021, č. j. 41 Az 58/2020-52, č. 4270/2022 Sb. NSS). Z informací založených ve spise nevplývá, že by nebylo možno bránit se proti nezákonným postupům či nečinnosti státních orgánů, ostatně dostupnost ochrany v tomto ohledu ani relevantním způsobem nezpochybňuje stěžovatel, když nevyužití vnitrostátních prostředků ochrany odůvodňuje prostým tvrzením, že by se nic nezměnilo, protože je v Moldavsku vše propojené.

[18] Stěžovatel tvrdí, že mu hrozí odsouzení za trestný čin, který nespáchal. Pravdivost tohoto tvrzení však žalovanému ani správním soudům nepřísluší posuzovat, neboť nemohou zkoumat, zda se stěžovatel dopustil skutků, jejichž spáchání je mu v zemi původu kladeno za vinu (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004-83, anebo usnesení NSS ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014-93).

[19] Stěžovatel nenamítá, že by bylo trestní řízení vedeno z azylově relevantních důvodů. O přijetí žádosti k meritornímu projednání, potažmo o udělení některé z forem mezinárodní ochrany by bylo možno uvažovat například, pokud by byl stěžovatel státními orgány mučen a nucen k doznání (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Azs 10/2012-68, č. 2918/2013 Sb. NSS). O takovou situaci se ovšem v posuzovaném případě nejedná. Skupina osob, která stěžovatele napadla, jej sice násilím nutila k doznání, nicméně jak sám stěžovatel uvedl v žalobě, policie v průběhu útoku přijela a skupinu útočníků z místa vykazala, čímž v podstatě znemožnila pokračování v útoku. Takové jednání by jen stěží dávalo smysl, pokud by policie hodlala být jen tolerovat vynucení doznání stěžovatele. Nadto je třeba připomenout, že stěžovatel se podle svých vlastních slov obával, že se mu bude skupina útočníků snažit pomstít za její nahlášení na policii, nikoliv že bude násilím donucen k doznání. Byť má Nejvyšší správní soud pochopení pro obavy stěžovatele z výsledku jeho trestního stíhání, nevidí žádné zřetelné indicie, které by poukazovaly na to, že je jeho případ vykonstruovaný. Stěžovatel nikdy nevysvětlil a ani z okolností případu nevyplývá, proč by měly mít moldavské státní orgány zájem na jeho nespravedlivém potrestání, ostatně tyto orgány nevyvinuly žádnou aktivitu, aby stěžovateli zamezily vycestovat ze země (stěžovatel od propuštění z vazby vycestoval dvakrát). Stěžovatel navíc sám uvádí, že byl propuštěn z vazby, neboť se vyšetřovatelům

nepovedlo včas zajistit dostatek důkazů o jeho vině, což rovněž nenasvědčuje tomu, že by moldavské státní orgány v jeho případě postupovaly nestandardně.

[20] Nejvyšší správní soud tak souhlasí s názorem vysloveným městským soudem i žalovaným, že stěžovatel neprokázal, že by Moldavsko v jeho případě nebylo možno považovat za bezpečnou zemi původu, a bylo tedy jeho žádost možno zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Pro úplnost též NSS poukazuje na další okolnosti případu svědčící spíše tomu, že stěžovatelovým hlavním motivem k podání žádosti o azyl byla legalizace jeho pobytu na území České republiky, a nikoliv obavy z pronásledování či z hrozby vážné újmy v zemi původu. Stěžovatel totiž nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po svém příchodu do České republiky, nýbrž teprve po zhruba dvou letech; rovněž sám uvedl, že zde chce žít kvůli své dceři a partnerce, která zde v době řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany již pobývala po dobu sedmi let.

[21] K nutnosti posuzovat zásah do rodinného a soukromého života v případě zamítnutí žádosti podle § 16 odst. 2 zákona o azylu městský soud odkázal na odst. 3 větu druhou téhož ustanovení, podle níž „[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a“. K aplikaci citovaného ustanovení se NSS vyjádřil v rozsudku ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020-23, v němž dospěl sedmý senát k závěru, že „[a]ni v situaci, kdy má cizinec rodinné důvody pro setrvání na území ČR, nepředstavuje tato skutečnost důvod pro přijetí jeho žádosti k věcnému projednání. Tímto postupem přitom nejsou porušeny mezinárodněprávní závazky ČR vůči soukromému a rodinnému životu cizince zaručené čl. 8 EÚLP. [...] pobyt cizince na území je třeba řešit v režimu zákona o pobytu cizinců.“

[22] Pátý senát NSS souhlasil s tím, že prioritně je potřeba pobyt cizince řešit na základě zákona o pobytu cizinců (zákona č. 326/1999 Sb.), a nikoli zákona o azylu. Přesto věc postoupil rozšířenému senátu NSS, neboť měl za to, že závěry sedmého senátu dostatečně nezohledňují, že důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu se vymyká ostatním důvodům doplňkové ochrany a mívá se s konceptem bezpečné země původu – jde o důvod vztahující se k České republice a jejím mezinárodním závazkům (viz usnesení ze dne 27. 5. 2022, č. j. 5 Azs 200/2021-51). Rozšířený senát tento náhled odmítl; věc vrátil k projednání a rozhodnutí pátému senátu usnesením ze dne 27. 2. 2024, č. j. 5 Azs 200/2021-62, v němž vyšel ze svého předchozího usnesení ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, ve kterém uvedl, že doplňková ochrana „míří na tzv. extrateritoriální situace, tj. na ochranu před újmou hrozící ve státě původu a následným pobytem v takovém státě, nikoli před újmou hrozící v hostitelském státě“ (bod [43]). Tím v podstatě předurčil řešení otázky v nyní posuzovaném případě, neboť podle názoru rozšířeného senátu nelze vycházet z premisy uváděné pátým senátem, tedy že důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu se nevztahuje k zemi původu žadatele, nýbrž k České republice a jejím mezinárodním závazkům; v podrobnostech viz bod [22] a násl. odůvodnění usnesení č. j. 5 Azs 200/2021-62.

pokračování

[23] Jednoduše vyjádřeno – pokud se žadateli o mezinárodní ochranu nepodaří vyvrátit domněnku bezpečné země původu, podobně jako se to stalo v případě stěžovatele, pak je nadbytečné, aby žalovaný meritorně posuzoval jednotlivé jím uváděné skutečnosti, včetně tvrzeného rozporu vycestování s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (právem na respektování rodinného a soukromého života), potažmo s Úmluvou o právech dítěte či jinými individuálními právy plynoucími z mezinárodních závazků České republiky.

[24] V nyní posuzované věci je tedy třeba ve shodě s městským soudem konstatovat, že žalovaný nepochybil, pokud se blíže nezabýval stěžovatelskými soukromými a rodinnými vazbami na území ČR ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Ochrana před vycestováním jako takovým, s ohledem na právem chráněné vazby cizince v ČR a možné negativní důsledky jejich narušení, je poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění – byť sám rozšířený senát připustil, že se takové řešení nemusí jevit jako nejlepší či nejvhodnější; srov. bod [58] odůvodnění usnesení č. j. 7 Azs 186/2022-48.

[25] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení městského soudu, který se svým postupem neodchyluje od uvedené judikatury, která poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností NSS neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 21. března 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu